

Мета Кушар
Љубљана

Библиотека
ДРАШКО И ПРИЈАТЕЉИ

Уредник
Зоран Колунџија

Рецензент
Др Драшко Ређеп

Наслов оријинала
Meta Kušar LJUBLJANA, 2004.

Copyright © Мета Кушар
Copyright © за ово издање: Издавачка кућа *Прометееј*, Нови Сад, 2011.

На корици:
Мета Кушар, 2011.
На пољеђини корице:
Плечникова кућа, фото Дамјан Гале,
ауторска права Змага Гале

Издавање ове књиге помогнуто је од стране
Trubar Foundation, Slovene Writers' Association, Ljubljana, Slovenia

Мета Кушар

Љубљана

Превод са словеначког
ИВАН ОБРЕНОВ

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

Срамота и несрећа
 како крвна жила мре.
 Мила моја рајска птицо!
 Девет пари руку одбија ме и држи.
 Прошлост ме растаче и гради.
 Моја невидљивост је дана.
 И благодан
 клизне у прву зраку.
 Сцели кућу и стане у око.
 С перушком рајске птице.
 У песми и није ништа друкчије.
 Лисна обнова.
 Трново и палате.
 Река и вече у врбовом гају.
 О, шумеће звезде. Лизните скалпеле
 јер ће из пупа блиснути азурна вата,
 која здрави мртве.
 Да деца имају претке.
 Љубав, објави се.

2.

Где с Егејским морем?
Где с китовима?
А глечери? И извори? Крије се место клавиру?
Звуци су природе моћ
где почивамо.
Свита је окупирао двор
Распукли пртљаг каљави двадесет година. И више.
С младошћу ништи летину
град туку у лице
краљ је стеран у смртни грех.
Незнана сило, даруј му подвизни грч
да тихо оживи.

3.

Под врбљем послушкујем.
Сам Бог ми дише у лице
мрзлице шарају брег.
Река без пене.
Вече је мирисало по слатком хлебу.
Био сам сретан.
Већ дуго нисам био.

4.

Чини ли се
да упркос небеском знаку и упркос целом свету
још требама свој малени штрал?
Молим те,
угриј ми зглобну влат.
Још пишем књигу.
Још мешам масло. Хладим шато од кафе
и мали кофер слажем за New York.

5.

Ако се приклоним инстинкту масе
хостија не прсне више.
Лепота клизне низ месо.
Мирише истине дух разговетно и јасно.
Лом срчи сву простоту.
Снове лове десеци лета на уснама,
одлажу време да не стигну
не време да би уопште могли доћи.

6.

Нећу се понављати оном речју!
Нека нежност живи овде,
једва допуштана.
Особеност се прва наслеђује.
Рад чека на чврстим столицама.
У Кракову кроз сунце, снег капље.

7.

Испијен мисли на кашмир и грчко море.
Крмељав, омотан у грубе, топле шали
који оједају.
Леву му руку пржи златно руно.
Да ли га бацити у реку?
Из антике искаче малодушност.
Тресне у самостански врт
под трешњама.
Оне ће га зацелити?
У том граду видим два светла
Једно се ту на рубу пали.

8.

Док природа стоји, дух се шета.
Под кестеновима и кроз време.
Од рамена до врата.
Клиз руку до папира.
Не сналазим се.
Дуге године је акустика
мог врта кварена.
Окрајци су одлични, упркос да су заложени.
Моји дугови су бранили изворе.
Отплатила сам их трајањем
тако их победници нису
заразили идолатријом.

Нисам сваки дан дуалист.
Кад етар згусне зрак
обори књиге.
Ко вам је рекао читај и пиши?
Ништа није читати и писати!
Шмрчете ли мирис ружа кроз зид?
Ко ће ми испланирати пролаз?
Ко ће вам објаснити ренесансу цвета?
Ко је потпалио јасне и ведре образе?
Ти знаш потпалити ватру?
Већ осамдесет година се сета није играла
у округлим, тихим салетлама.

С каквом силом је скочио у камени врт.
Срушио атлас. Развејао коров.
Носила су га бесна божанства.
Знао је,
знао је за галаксије,
за галаксије које су ложиле наследство.
Гредице су га држале и ватра
и ватра га је хранила.
Глина је ублажила ударце,
ударце историје
историје која је изаслала срећу,
задржавала поплаве,
поплаве које су испуниле дуге греде високог цвећа.
Ако се цвеће под слапом нађе, сломи се.
Колико издржи човек!
Небесност проваљује сваки час
и месец, изгланцан
и сатрт.

G1.

Писци су починили многе фарсе
а жене су им помогле.
Азурни дијамант
неочекивано се пресвлачи.
Удварања у привиду пространства
ишчезла су у ваздух.
Змија крије свлак у тихој ноћи.
На чипканим дечјим капицама скупља се роса.
Одбојност је
љубав.

12.

Слушам ветар док удара у капке.
Веран лабуд шаље погаче хлеба.
И исписане слатке поздраве на луни.
Биљке с пупчаницом су опасне
и чулност боли
ако није јасна.
Тесто на рукама кипи.
У моме срцу и у глави су једнака
бела јата
стидна.

Памтиш ли песму: 1983.
Ако се мора сазвати герила,
да ли ће и нама
као нашим очевима и дедовима
из крвавих њрсних закрџа
вадићи Поезију Франце Прешерна?
Спалите је!

14.

Из заспале мисли израсте господски чин.
Ослободи срце стиснуто међу строфе и страст.
Доказ ће бити ту и после хиљаду година.
Због тог рођења у бесконачност истрају.
Не видим оног који би устао
опточен
и као припремљен за пут.
На јутарњем сунцу зимска лепота је пролазна
и свечана.
На печат!

Тешко је изјести звонике и своје грбове,
огњишта, пророчанства, златом орезану есенцу
домаћих планина.

Не ону,
која из високих пећина невидљива сја!

Досадан тешилац ме стиска
и грчевито се хватам за стабло.

Је ли храст?

Молим, не изврћи правду!

Храм је неће обновити!

Само онај ко одржи реч
и правац,
он ће.

16.

Бели љиљани засипају старо сећање међу шимшир.
Бела кафа се пуши.
Пиретар сипам у штрудлу.
Заносне речи међу стење,
образе лишћа на дно неба.